

PARLEN ELS PROTAGONISTES

L'Everest, català

Nom: Conrad Blanch. Edat: 34 anys. Casat. Profesió: enginyer químic i assessor d'empreses. Càrrec: Cap de l'expedició catalana a l'Everest-85. Aquestes són les dades que tothom coneix d'aquest home. Un dels catorze que van aconseguir coronar el cim del món. Ell era qui dia a dia enviava els comunicats des del camp base, Nepal amunt, a l'oficina de premsa de Barcelona. Ell, com onze membres més de l'expedició, no va fer cim, va ajudar que els seus companys assolissin la fita més alta del món.

—Però, ¿es poden fer projectes de futur una vegada s'ha assolit l'Everest, el cim més desitjat per tots els alpinistes?

—Sí, hi ha altres objectius que, per la bellesa de la muntanya, pel grau de dificultat, per la zona en què es troba, poden ser una descoberta, pel que fa a l'aventura. Hi ha diferents incentius que poden motivar-nos, a nosaltres, que hem estat a l'Everest.

—Des que el primer home va pujar a l'Everest, la tècnica ha evolucionat molt. ¿Quin paper hi juga en l'escalada?

—Sense la tècnica, et jugues la vida. La tècnica et dóna la prudència, el coneixement de la muntanya, el coneixement de la neu. Et dóna saber assegurar, saber on has de parar la tenda, com has de col·locar unes cordes. La tècnica és una eina tan bàsica com el piolet. Sense la tècnica, el risc d'un accident, el risc d'una equivocació, és molt gran.

—¿Sabíeu que molta gent estava pendent de les notícies que arribaven, i no només la família, sinó molta gent que llegia el

El passat 28 d'agost, tres membres d'una expedició catalana (Cadiach, Sors i Vallès) posaven els peus damunt el cim de l'Everest, la muntanya més alta del món (8.848 m.). Eren les 12,20 del migdia. EL TEMPS ha parlat amb dos dels protagonistes de l'aventura.

Núria Costa

diari esperant el titular de l'arribada?

—Sí que n'èrem conscients. Sobretot per les cartes que ens arribaven i per l'experiència viscuda l'any 83, sabíem que l'Everest havia sortit al carer i que s'havia popularitzat. Sabíem, per les comunicacions que manteníem amb l'oficina de premsa a Barcelona, que se seguia a tot arreu, a Catalunya i fora de Catalunya.

—¿I això condiciona?

—En un moment de reflexió hi penses. Saps que hi ha un nombre de gent que ha confiat en nosaltres i

d'altres amb qui no has tingut relació, però que saps que estan pendents dels que facis. En la pràctica, actues segons les circumstàncies. Personalment, a mi, això no m'ha influït.

—¿Per què creus que un èxit esportiu com el vostre es converteix en un èxit nacional?

—Perquè són fites concretes que en els diferents àmbits, i en un moment determinat es polaritza tot cap a un objectiu, i aquest objectiu ho representa tot. En aquest cas, surt claríssimament de l'àmbit esportiu, perquè l'excursionisme a Catalunya ha portat uns components que n'han sortit. A més, és raonable, perquè trepitjar el sostre del món és un símbol, i aquest símbol, per a un país petit com el nostre, es converteix en un fet nacional.

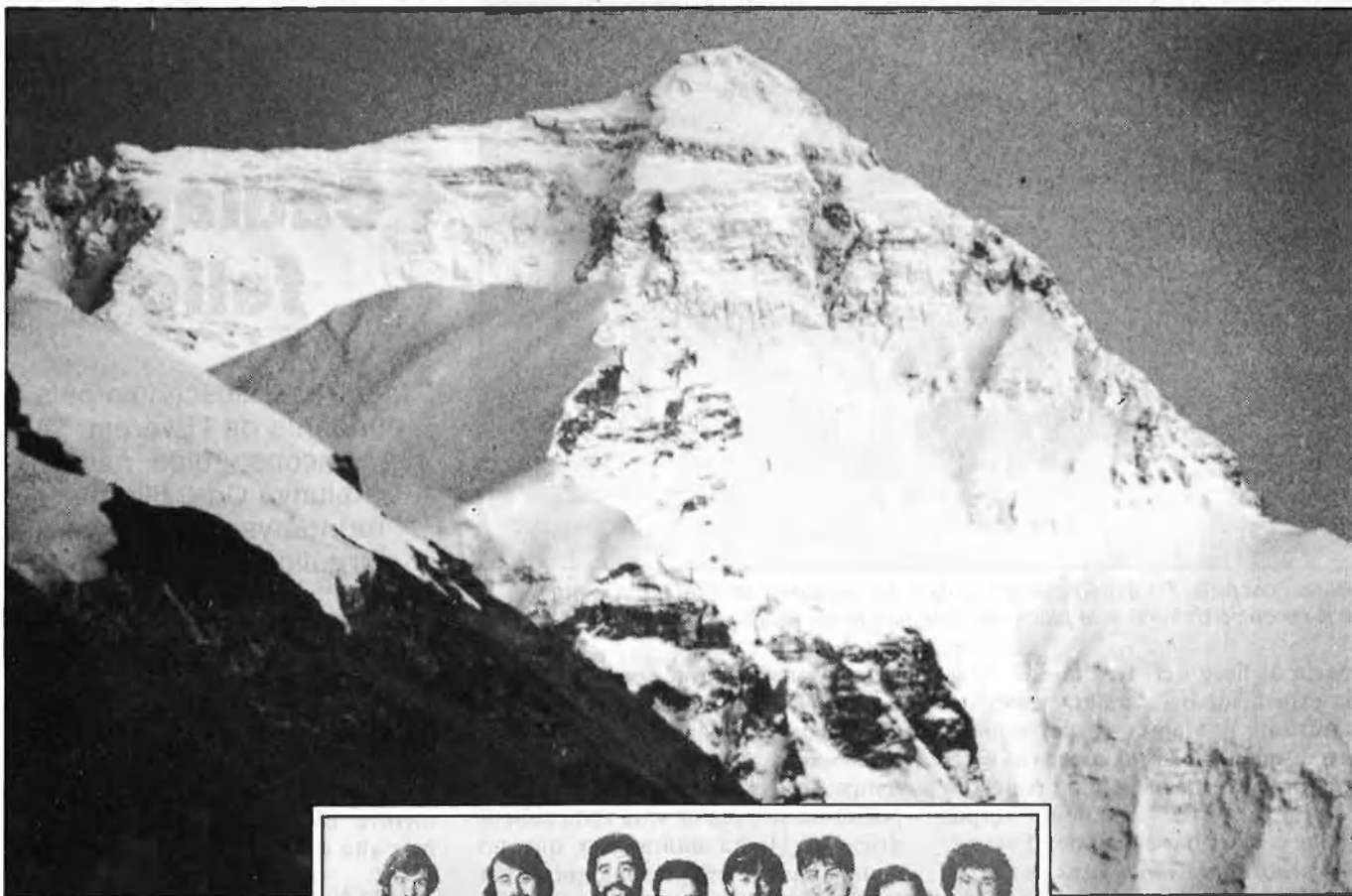
—¿Creus que l'excursionisme és l'esport nacional de Catalunya?

—Sí, crec que l'excursionisme és l'esport nacional de Catalunya, perquè difícilment trobaríem un esport que hagi portat un contingut tant pluridisciplinar com ha estat l'excursionisme.

Conrad Blanch, cap de l'expedició.

DOMÈNEC UMBERT

Sota una imatge de l'Everest, el conjunt dels expedicionaris. Dalt, d'esquerra a dreta, Jordi Canals, Lluís Gómez, Xavier Pérez, Jordi Magrinà, Antoni Ricart, Carles Vallès, Antonj Sors i Nil Bohigas. Baix, Miquel Sánchez, Enric Lucas, Òscar Cadiach, Conrad Blach, Jordi Camprubí i Joan Massons.

Tots hem viscut les èpoques difícils, quan els centres excursionistes eren els focus de cultura. Realment, els centres han suplít els àmbits on tot això no es podia fer.

—*La vida en els camps base depenia de l'espera o bé de l'avanç d'alguna cordada cap al cim. ¿Com hi era la convivència?*

—Hi ha hagut de tot. Moments molts bons, on fèiem molta gresca i ens ho passàvem molt bé, i moments no tants bons, moments de tensió, on surt més el caràcter de cada persona. Però tot són problemes normals d'estar tres mesos juntes catorze persones de caràcters molt diferents. No va haver-hi mai cap cosa que passés del que poden ser els problemes normals de convivència.

Una de les responsabilitats de Conrad Blach com a cap de l'expedició era enviar els comunicats a l'oficina de premsa de Barcelona. Arribaven quasi amb dotze o vint-i-quatre hores de retard. Finalment, dimecres 28, a darrera hora de la nit, arribava a Barcelona el comunicat que deia: «Amb

l'emoció desbordada i amb gran goig i satisfacció, us comuniquem que Catalunya ha assolit el cim més alt del món, a les 16.20 hores de Pequín...».

—*Aquest era el comunicat esperat per tothom. ¿Vares trigar molt a redactar-lo?*

—Va ser molt fàcil escriure aquest comunicat. Va ser el més fàcil de tots i el més espontani. Sempre hi havia coses per a dir en un moment així. Quan no sabíem encara si faríem cim o no, el fet de pensar en el moment agradable en què es podria coronar feia que jo pensés el que diria. I quan va arribar el moment, vaig connectar les idees que ja tenia pensades.

—*Aquest va ser el moment més feliç. Però, ¿va haver-hi moments crítics?*

—Va haver-hi dos moments crítics, l'un psíquic i l'altre físic. El moment psíquic va ser després de l'atac del 12 d'agost, quan vam haver d'abandonar a 200 metres del cim; llavors vam haver de construir-ho tot de nou. Vam haver d'obrir la traça una altra vegada, refer els camponents que eren colgats de

neu... Vam haver de començar de nou en un 80 %. El moment físic fou, sens dubte, la tornada del cim, va ser dramàtica perquè per baixar 400 metres vam trigar 24 hores. Durant la baixada ens vingueren de cara totes les coses que fins llavors ens eren desfavorables, i així vam acabar tot bé.

Una altra de les peces claus de l'expedició van ser els xerpes. Aquests nepalesos són els guits dels alpinistes, a més de ser una raça acostumada a viure a les alçades i que s'adapta amb gran facilitat a la muntanya. Amb els xerpes que acompanyaven els catalans va haver-hi una autèntica convi-